

Arrest

nr. 55 321 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 15 juli 1976 in de Armeense hoofdstad Yerevan. Na uw studie aan de beroepstechnische school, opende u een winkel in het Herasda Stadion. U baatte deze winkel uit tot aan uw vertrek uit Armenië, in maart 2008.

Op 13 februari 1999 huwde u officieel met Gayane Aznavoryan in Yerevan.

Uw problemen begonnen op 2 maart 2008, toen u rond 17u met een taxibus van uw werk naar huis vertrok. Rond 17.30u hielden gewapende opposanten de taxi tegen in de buurt van het circus en verzochten jullie deel te nemen aan de betoging, die op dat moment aan de gang was. Gedurende twee uur was u daar aanwezig, zonder dat u echter actief aan de betoging deelnam, waarna u besloot te voet naar huis te gaan, aangezien er op dat moment geen taxibus reed. Rond 20u kwam u thuis aan.

De volgende dag ging u niet werken, omdat het openbaar vervoer lam lag. U keerde pas terug naar uw werk op 4 maart 2008. Toen u die ochtend samen met uw werknemer de winkel opende, kwam een inspecteur van de directie van het stadion naar u toe met de mededeling dat u zich diende te melden bij de directeur, Ashot Aghababyan, die tevens parlamentslid was. U ging alleen naar hem toe en kreeg te horen dat u één dag had om uw winkel leeg te maken en de sleutel terug te bezorgen. Als reden haalde hij aan dat u aanwezig was op de betoging van 2 maart 2008, ondanks het feit dat hij alle werknemers opgeroepen had niet te gaan. U vernam eveneens dat hij een bewijs had van uw aanwezigheid op film. U huurde een wagen om uw goederen op te slaan in een magazijn, overhandigde de sleutel en keerde nadien niet meer naar het stadion terug. In de daaropvolgende dagen, op 5, 6 en 7 maart 2008 werd u telefonisch bedreigd door de inspecteurs van de directeur. Ze zetten u onder druk om verantwoording te gaan afleggen over uw aanwezigheid bij de betoging. U ging niet in op hun oproepen, maar besloot Yerevan te verlaten samen met uw gezin, aangezien ook uw vrouw problemen kende. Uw vrouw was als verpleegster in dienst getuige geweest van gevechten tussen ordediensten en burgers op de avond van 2 maart 2008 en werd door de politie onder druk gezet om valse verklaringen af te leggen, opdat niet aan het licht zou komen wat ze in werkelijkheid gezien had. Uw vrouw weigerde dit te doen en werd vervolgens bedreigd. Daarom vertrokken jullie samen met jullie kinderen naar Ashkarat, waar jullie gedurende een week verbleven bij uw oom, de broer van uw moeder. Via telefonisch contact met uw oom in Yerevan, die tevens uw buur was, vernam u dat de politie meermaals bij uw huis had aangebeld op zoek naar u en uw vrouw. Uit vrees dat ze u in Ashkarat zouden vinden, besloot u samen met uw gezin naar uw oom in Moskou te gaan. Daar verbleef u anderhalf jaar vooraleer u uiteindelijk naar België kwam. U werkte er illegaal in de bouw en voorzag op die manier in het levensonderhoud van uw gezin. Tijdens die hele periode in Moskou werd u zelf nooit lastiggevallen, maar via telefonisch contact met uw oom in Yerevan vernam u dat de politie nog regelmatig naar jullie huis kwam om te informeren naar u en uw vrouw. U besloot dat het nog steeds niet veilig was om naar Armenië terug te keren en u beter naar het buitenland zou gaan. Ook uw oom in Moskou vertelde u dat u beter naar een Europees land zou vertrekken.

U verliet Moskou uiteindelijk op 26 juli 2009, samen met uw gezin. De schoonzoon van uw oom in Moskou bracht jullie met de wagen naar Brest, waar jullie in de ochtend van 28 juli 2009 aankwamen. U wachtte gedurende een achttal uren in een station in Brest, terwijl de schoonzoon iemand zocht om jullie naar Europa te brengen. Die avond vertrokken jullie samen met nog 3 andere passagiers in een Ford-busje richting België, waar jullie op 30 juli 2009 's morgens aan het Commissariaat-Generaal werden afgezet en vervolgens asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land verliet omwille van problemen die u kende naar aanleiding van de evenementen van maart 2008 die plaatsvonden in de Armeense hoofdstad Yerevan in het kader van de presidentsverkiezingen die eraan voorafgingen. U verklaarde dat u als toevallige passant op 2 maart 2008 aanwezig was bij een protestbetoging van de oppositie voor het circus en dat u naar aanleiding hiervan problemen kreeg met uw werkgever en tevens parlamentslid, Ashot Aghababyan. Als gevolg van uw aanwezigheid op de manifestatie verloor u uw werk en werd u door de inspecteurs van Aghababyan meermaals ter verantwoording geroepen, al ging u nooit op deze oproepen in.

Er moet echter worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken. U verklaarde meer dan eens dat uw problemen begonnen op 2 maart 2008. U verklaarde dat u op die dag van 17.30u tot 19.30u aanwezig was bij een protestbetoging die begon aan het Circus in Yerevan en naar het stadhuis trok (CGVS, p. 8, 9, 15, 16 en 18). Tijdens die betoging werden er speeches gehouden, onder meer door Nikol Pashinyan, en ook Levon Ter Petrosyan zou tijdens uw aanwezigheid de menigte vanuit zijn huis via de telefoon hebben toegesproken (CGVS, p. 15-16). Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat op 2 maart 2008 geen betogingen of andere publieke samenkomsten plaatsvonden in Yerevan. Op 1 maart 2008 werden alle manifestanten door de ordediensten hardhandig verdreven. De laatste manifestanten verlieten de binnenstad in de nacht van 1 op 2 maart 2008, na zware confrontaties tussen de betogers en de ordediensten, waarbij heel wat gewonden en ook verschillende doden vielen. Naar aanleiding van deze incidenten werd in de loop van 1 maart 2008 de noodtoestand afgekondigd, waarbij elke manifestatie of bijeenkomst in Yerevan verboden werd. Mede om die reden vonden er, in tegenstelling tot wat u verklaarde, op 2 maart 2008 in Yerevan geen protestacties of betogingen meer plaats. Er kan hier bovendien geen sprake zijn van een vergissing of verwarring in uw hoofde, aangezien u tijdens uw gehoor specifiek verwees naar de incidenten van 1 maart, maar hieraan onmiddellijk toevoegde dat de hevigste incidenten op 2 maart plaatsvonden bij het circus en dat er op diezelfde 2 maart bij het stadhuis slachtoffers waren gevallen (CGVS, p. 8 en 18). In ditzelfde verband dient eveneens opgemerkt te worden dat u vermeldde dat de noodtoestand werd afgekondigd door oud-president Kocharyan op 2 maart 2008 om 22u (CGVS, p.18). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie aan

het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat president Kocharyan, zoals gezegd, reeds een dag eerder, op de avond van 1 maart 2008, de noodtoestand had afgekondigd. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk ondermijnd.

Na een grondige analyse van uw verklaringen en die van uw vrouw, werden bovendien een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld. Zo vermeldde u dat u in Yerevan telefonisch bedreigd werd, maar dat u in het kader van uw problemen de politie nooit gezien of gesproken hebt (CGVS, p. 19). Uw vrouw daarentegen zei meermaals dat de politie in Yerevan u ontmoet en bedreigd had en dat u haar dat bovendien zelf verteld had (CGVS, p. 16 en 18). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat de schoonzoon van uw oom u, samen met uw vrouw en dochters, met de auto van Moskou naar Brest bracht en jullie vervolgens met een andere auto van Brest naar België zijn gereisd (CGVS, p. 11-12). U verklaarde in dit verband verder dat u tussen Moskou en Brest geen enkele maal gecontroleerd werd (CGVS, p. 12). Uw vrouw stelde echter dat jullie onderweg van Moskou naar Brest wel één keer controle gehad hebben aan een grenspost (CGVS vrouw, p. 12). U verklaarde voorts dat u in Brest samen met uw gezin een achttal uur gewacht heeft in een station, terwijl de schoonzoon van uw oom op zoek ging naar een chauffeur die u naar België zou brengen (CGVS, p. 12). Uw vrouw verklaarde echter dat u samen met de schoonzoon ging informeren naar een chauffeur (CGVS vrouw, p. 11). Vervolgens gaf u aan dat de auto tussen Brest en België één maal moest stoppen voor een controle, meer bepaald op de grens tussen Belarus en Polen (CGVS, p. 13), terwijl uw vrouw verklaarde tussen Brest en België niet meer te zijn gecontroleerd (CGVS vrouw, p. 12). In dit verband verklaarde u tevens dat bij de controle de chauffeur alles regelde met een man in groen uniform. De chauffeur ging met de man in uniform mee en na een kwartiertje kwamen ze beiden terug, waarop de man in uniform u en de andere passagiers telde en daarna groen licht gaf om door te rijden. U had geen andere documenten bij zich dan degene die u de Belgische asielinstanties heeft voorgelegd (CGVS, p. 10 en 13). U zou dus zelf geen persoonlijke paspoortcontrole gehad hebben. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, waarvan u verklaarde dat het zou zijn achtergebleven bij uw werkgever die geweigerd zou hebben het u terug te bezorgen (CGVS, p. 8-9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Het is in ditzelfde verband opmerkelijk dat u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs voorlegde van uw verblijf in Moskou, waar u samen met uw gezin vlak voor uw aankomst in België maar liefst anderhalf jaar zou hebben verbleven. U zou er zonder in het bezit te zijn geweest van uw Armeens paspoort gewerkt hebben en tijdens uw verblijf geen problemen hebben gekend (CGVS, p. 7-8).

In ondergeschikte orde ten slotte dient, in de hypothese dat uw relaas geloofwaardig is, quod non, te worden gesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name dat van een toevallige aanwezige, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, uw militair boekje, uw huwelijksakte, de geboorteakte en het diploma van uw vrouw en de geboorteaktes van uw dochters) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Elk van deze voorgelegde documenten bevat informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 62 en “48, §§2 en 3” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij uitdrukkelijk stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, zodat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Elke asielzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. De vrees van de asielzoeker moet gegrond zijn, het risico dat hij meent te lopen reëel.

2.5. Artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij op het tijdstip waarop een beslissing inzake haar asielaanvraag wordt genomen (zie ook RvS 26 september 2008, nr. 186.532). Determinerend bij het onderzoek van een asielaanvraag is immers of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn land van oorsprong.

2.6. In die optiek is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing een determinerend weigeringsmotief bevat, meer bepaald het motief dat betrekking heeft op de vaststelling, na inzage van de stukken van het dossier, dat er voor personen met het profiel van verzoeker, met name dat van een toevallige aanwezige bij de manifestaties van maart 2008, geen actuele vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie. Voor zover de middelen van de verzoekende partij betrekking hebben op de andere motieven van de bestreden beslissing, worden deze door de Raad als overtoollig beschouwd, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en de verzoekende partij dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.7. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift, als kritiek op dit determinerende motief dat zij sinds de gebeurtenissen van 1 maart 2008 leeft met een subjectieve vrees het slachtoffer te worden van arbitraire vervolgingen en mishandelingen vanwege de huidige Armeense autoriteiten. Het verslag, zo stelt zij, dat door de verwerende partij wordt gehanteerd ter ontkrachting van haar vrees is slechts up-to-date tot juni 2009, dit ondanks de melding op het voorblad dat het document geactualiseerd zou zijn in oktober 2009. De verwerende partij plaatst het relaas van de verzoekende partij dus niet in het kader van recente gegevens maar baseert het op een verouderd rapport. De bestreden beslissing is op dit punt volgens de verzoekende partij dan ook niet afdoende gemotiveerd.

2.8. De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf stelt dat zij een 'subjectieve' vrees heeft, maar dat zij op geen enkel moment zelfs maar een begin van bewijs levert van het feit dat die vrees ook kan worden geobjectiveerd. Wat betreft de vereiste van het aanwezig zijn van een objectieve, actuele vrees, moet in casu worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met het voorgehouden profiel van de verzoekende partij geen vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op het document "*Subject related briefing 'Armenië'. Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan*" (gedateerd 9 oktober 2009, adm. doss. stuk 19). Uit dit document blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen op 19 juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoekers voorgehouden profiel geen risico lopen op enige vorm van vervolging. De loutere bewering dat het rapport waarop het Commissariaat-generaal zich baseert bij het nemen van de bestreden beslissing verouderd zou zijn doet hier niets aan af. Verzoekende partij brengt immers geen elementen bij die zouden aantonen dat de situatie in het land van herkomst thans anders zou zijn en de informatie van het administratief dossier niet correct.

2.9. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een actuele vrees voor vervolging heeft. Het determinerend motief blijft derhalve staan.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet kan worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij op grond van het determinerend bevonden motief alleen al genoegzaam heeft kunnen besluiten dat in hoofde van de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen, noch -mede gelet op het gegeven dat de verzoekende partij desbetreffend geen middelen aanvoert- een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS